

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

VSTUPNÍ ANTIFONA Srov. Žl 139,18

Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou, aleluja.

Nebo: Lk 24,34; srov. Zj 1,6

Pán skutečně vstal z mrtvých. Aleluja. Jemu buď sláva a vláda na věčné časy.

Uvedení do bohoslužby A

Vítězný život Vzkříšeného Ježíše buď s vámi se všemi!

Bratři a sestry, odpusťme si navzájem, vždyť dnes jsou velikonoce, veliký a radostný svátek! Přivítejme mezi sebou Pána Ježíše, Vítěze nad smrtí, a radostně mu volejme vstříc:

Tys zvítězil nad úklady zlých lidí, Pane, smiluj se nad námi!

Tys zlomil nadvládu smrti, Kriste, smiluj se nad námi!

Tys otevřel cestu ke svobodě a k životu, Pane, smiluj se nad námi!

Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a uveď nás do svého života.

Nebo:

Středem liturgického roku je Kristovo umučení, smrt a zmrtvýchvstání. Jako historická událost sice patří do minulosti, ale jeho poslušnost až k smrti žije a působí v oslaveném Bohočlověku nadále. Protože jeho spásná vůle je univerzální, jako velekněz Nové smlouvy na ní dává účast lidem všech časů. Během obřadů velikonoční vigilie všichni pokřtění znovu vyslovili své rozhodné „ne“ zlu a jednoznačné „ano“ životu víry s Kristem. Tajemství velikonoce tak působí a přináší své ovoce tam, kde se člověk svobodně otevírá Bohu a jeho spásné nabídce. Opravdová radost pronikající celou liturgií by rozhodně měla v tom nejlepším slova smyslu zasáhnout každého z nás.

Uvedení do bohoslužby B

Vítám vás k oslavě Zmrtvýchvstání Páně. Co je smyslem této slavnosti? Připomenout si, že Pán Ježíš před staletími vstal z mrtvých? To by bylo málo. Pro apoštoly nastaly opravdové velikonoce, ne když jim to oznámily ženy, ale až sami zažili Krista zmrtvýchvstalého. Ten zážitek ovlivnil celý jejich další život. Také pro nás budou tyto svátky velikou nocí jen tehdy, když i my zažijeme ve svém srdci přítomnost a blízkost Pána Ježíše. Obráťme se tedy hned na začátku slavení celým svým srdcem vstříc přicházejícímu Pánu a volejme k němu:

Tys zvítězil nad úklady zlých lidí, Pane, smiluj se nad námi!

Tys vykoupil naše hříchy, Kriste, smiluj se nad námi!

Tys zlomil vládu smrti, Pane, smiluj se nad námi!

Nebo:

Dnešní slavnostní liturgie je naplněna dojetím a radostí ze zmrtvýchvstání Páně. Jde o střed a vrchol křesťanského poselství, které prožíváme a zpřítomňujeme v liturgickém roce Církve. Vstupní verš této neděle nechává promluvit samotného Zmrtvýchvstalého: „Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou, aleluja.“ Celý náš život, každá jeho chvíle v sobě ukrývá charakter onoho velikonočního rána. Na jedné straně naše neustálé bolestné hledání a bloudění, spojení s nocí a se smrtí, a na straně druhé nezištná iniciativa Boha, který v Kristu otevírá naše hroby, přichází nám vstříc, aby nás obdaroval životem nového rána a svěřil nám poslání tento velikonoční plod přijmout a zvěstovat jako Den spásy.

Uvedení do bohoslužby C

Bratři a sestry, o velikonocích v kostele slyšíme častěji než jindy slova, která v naší denní mluvě ani v našich každodenních zkušenostech se nevyskytují: zmrtvýchvstání, vzkříšení, vykoupení, spása. Co ta slova znamenají? Je to něco skutečného nebo jen zbožná fantazie, nějaký sen lidstva, něco na způsob představ o stěhování duší? Poslouchejme pečlivě sváteční Boží slovo, abychom pochopili a zaradovali se. Přístupme k naslouchání s pokorným voláním vstříc Zmrtvýchvstalému: „Pane, smiluj se!“

Nebo:

Radost a pokoj vzkříšeného Pána buď s vámi se všemi!

Ve včerejší posvátné noci jsme zažehli velikonoční svíci na znamení, že ukřižovaný Pán přemohl smrt. Ta svíce tu hoří i dnes a bude nám po celý rok znamením a svědectvím, že zmrtvýchvstalý Pán je tu s námi. Slavení dnešní mše svaté je naplněno dojetím a velkou radostí z velikonoční události Zmrtvýchvstání. Radostný jásot se odráží především v žalmu s odpovědí a ve velikonoční sekvenci. Na nás se tajemství Velikonoc uskutečnilo v okamžiku svatého křtu. Prosme společně Krista Vítěze, aby nás svým Duchem obnovil a aby s námi zůstal, nikdy nás neopouštěl a dovedl do slávy vzkříšení.

Uvedení do bohoslužby večer, je-li čteno evangelium podle Lk 24,13-35

Po celá staletí si o velikonoční neděli večer v našich chrámech čteme vyprávění o emauzských učednících. Proč se nám tak líbí, proč je tak dojemné? Protože odráží kus naší zkušenosti. Pán je nám blízko a my o tom nevíme. Svěřme se teď vedení našeho Pána, pozdravme ho jako našeho Pána.

Říká se: Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého

Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení

Nyní k nám bude promlouvat muž, který vzkříšeného Pána viděl na vlastní oči, velikonoční události v Jeruzalémě osobně prožil jako přímý účastník. Úryvek dnešního 1. čtení je součástí Petrovy řeči v domě římského setníka Kornélia, prvního obráceného pohana. Obsahem tohoto kázání je všechno, co Pán Ježíš konal a učil. Hlavní důraz se klade na to, že Ježíš je vzkříšený a živý. On je tak skutečně živý, že apoštolové s ním mohli jíst a pít! A není jenom vítězem nad smrtí, je také soudcem živých i mrtvých. Tento výraz označuje plnost moci, kterou Kristus obdržel pro dílo spásy. Jako soudce může vynést i rozsudek života nad těmi, kteří jsou nevinní díky jeho krvi.

1. ČTENÍ Sk 10,34a.37-43 *Jedli a pili jsme s ním po jeho zmrtvýchvstání.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazaretu, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.

A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání.

On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 118,1-2.16ab+17.22-23 Odp.: 24

Odp.: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!

Nebo: Aleluja, aleluja, aleluja.

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, - jeho milosrdenství trvá navěky. -
Nechť řekne dům Izraelův: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Odp.

Hospodinova pravice mocně zasáhla, - Hospodinova pravice mě pozvedla.
- Nezemřu, ale budu žít - a vypravovat o Hospodinových činech.

Odp.

Kámen, který stavitelé - zavrhli, stal se kvádrem náročným. -
Hospodinovým řízením se tak stalo, - je to podivuhodné v našich očích.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Co to pro nás znamená, že jsme křtem spojeni s Kristem, vysvětluje nám svatý apoštol Pavel. Hlásá tu přímo neslýchané poselství: nejenže Kristus byl vzkříšen, dokonce i my jsme byli vzkříšeni spolu s ním! Týž Pavel to vysvětluje a říká: „Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých.“ Jestliže jsme dostali nový život, pak nemůžeme jinak, než usilovat o jeho plné dovršení, proto Pavel vybízí, abychom hledali to, co pochází shůry: život s Kristem ve slávě. Na to máme být zaměřeni, a ne na to, co je na zemi, tj. na pozemský život podle starého člověka ovládaného sobeckými a hříšnými sklony. Kristus žije novým životem a volá k novému životu i nás.

2. ČTENÍ Kol 3,1-4 *Usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři a sestry!

Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Slyšeli jsme slovo Boží.

SEKVENCE

Velikonoční oběti (píseň 406)

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 1 Kor 5,7b-8a

Aleluja. Kristus, náš velikonoční beránek, je obětován, -
proto slavme svátky s Pánem. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Prázdny hrob sám o sobě ještě nebyl důkazem, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, avšak je podnětem, který vede k víře. Z vyprávění Janova evangelia vyznívá, jak učedníci zmrtvýchvstání svého Mistra nečekali a byli jím šokováni. Po objevení odvaleného hrobního kamene Marie Magdalská sděluje učedníkům, že Pán v hrobě není. Ještě nemá vědomost o Ježíšově vzkříšení. Petr a milovaný učedník posléze sami nacházejí pruhy plátna a roušku složenou zvlášť. To naznačuje, že Ježíšovo tělo nikdo neukradl, protože kdyby jej někdo vzal,

nepřidělával by si práci, aby sundával roušku a složil ji zvlášť. Zanechané pruhy plátna, které obmotávaly Kristovo tělo, vyjadřují, že Kristus byl osvobozen z pout smrti. Hrob se stal poselstvím, proto milovaný učedník uviděl a uvěřil, že Ježíš přemohl smrt. Tato víra mu otevřela Písmo.

EVANGELIUM Jan 20,1-9 *Ježíš musel vstát z mrtvých.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“

Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel.

Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Slyšeli jsme slovo Boží.

*Místo tohoto evangelia je možné si vybrat evangelium z vigilie.
Při večerní mši se může číst evangelium Lk 24,13-35*

Uvedení do 3. čtení

Teď jsme my těmi učedníky, s nimiž jde Pán jejich cestou, ale oni ho nepoznávají. Nakonec přece jen jejich srdce zahoří při naslouchání jeho hlasu. Zahoří srdce i nám, když v neděli nasloucháme Božímu slovu?

EVANGELIUM Lk 24,13-35 *Zůstaň s námi, neboť se připozdívá.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zdržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní.

Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“

Zeptal se jich: „A co se stalo?“

Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazaretu, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ROZHOVOR MEZI HÁDÁNÍM A MLČENÍM - Lk 24,13-35

Jeden teolog přirovnal víru ve zmrtvýchvstalého Pána Ježíše k zapálené šňůře doutnáku: Vidíme jiskření, jak oheň postupuje šňůrou, ale nevidíme oheň. Vidíme, jak víra v Ježíše Zmrtvýchvstalého postupuje od člověka ke člověku, ale nevidíme Krista, nevidíme cíl, ke kterému jde. Jenže když řeknu: „Vidíme jiskření, jak se víra zažehuje od člověka k člověku,“ to dnes zní trochu neskutečně. Víra se přenáší rozhovorem, mluvením, a my o své víře v Krista moc mluvit neumíme. My patříme ještě ke generaci, která v dobách nadbytku kněží nabyla přesvědčení, že mluvit o náboženství je věcí kněží. My se ještě tak umíme o náboženství pohádat, když nás někdo vydráždí. Ale obyčejně o něm mlčíme. Z dnešního evangelia je vidět, jaký mistr náboženského rozhovoru byl Pán Ježíš. Nepotřebuje k tomu kostel, synagógu, náboženský hovor vyvolá na silnici. A neudělá z toho náboženskou přednášku či kázání, je to opravdový živý rozhovor: Pán Ježíš se ptá, oni odpovídají, a pak zase naopak, oni se ptají, on vysvětluje.

Je to úkol nás všech, naučit se takhle přirozeně mluvit o své víře s lidmi, kteří se o to zajímají. Ono je to s tím naším mlčením a mluvením podobně jako

tomu bývá v rodinách. Mlčení v rodině je zlé, když je výrazem povýšenosti: „S tebou nemá cenu se vůbec o něčem bavit!“ To je mlčení, které křičí svou ošklivostí. Mlčení je dobré, když je to znamení ohleduplnosti: Kdybych ti to pověděl, mrzelo by tě to. Mlčení je dobré i tehdy, když je znamením souladu, pohody a porozumění beze slov. A mluvení o víře? Možná si teď myslíš: Co bych si já hrál na faráře! Jsou tu přece kněží. Když chce někdo mluvit o náboženství, však ví, kde je fara, ať se tam jde zeptat. Jenže mnoho far je prázdných, bez kněze. A i tam, kde kněz je, lidé za ním nepůjdou, a právě ti lidé ne, co by to nejvíc potřebovali. Kněz je od lidí izolován. Nedostane se s lidmi do styku kromě kostela. Však víte, jak je to: máte tu kněze, ale nepřijdete se zeptat na nic, jak je rok dlouhý, a jistě máte otázky a problémy. Není tu mezi námi živý kontakt.

A tak jen od vás mají možnost uslyšet něco o víře lidé, kteří nechodí do kostela. Nemusí to být vždy kázání ústy. Častěji to bude jen tvé chování, které osloví lidi kolem tebe. Kdosi o tom řekl: „To, co jsi a jak se chováš, překřikuje to, co říkáš.“ Krista, Krále pokoje, hlásá každý náš pokojný a laskavý čin, každý náš úsměv. A kdy je čas, aby zaznělo i naše slovo? Tenkrát, když se ten druhý přímo ptá, nebo když jeví zájem. Třebas otázku nevyslovil, ale ty cítíš, že visí ve vzduchu. Tvá odpověď nesmí být vyhlášením: Já to vím nejlíp, já vím vše přesně! Ať je to jen osobní svědectví o tvé zkušenosti, ať je to projev osobního názoru: Já to chápu takhle to vidím. Je-li tvá víra živá, pak tvé svědectví probudí pozornost. Jsi-li dobrý a úctyhodný člověk, pak tvá víra zapálí hrudku prachu v bližním a doutnák hoří dál. To je zkušenost učedníků z evangelia: „Zda nehořelo v nás srdce, když jsme mu naslouchali, jak nám vysvětloval Písma!“ To je tedy poslání každého z nás, kdo v sobě neseme jiskru živé víry v Krista: máme zapalovat studená, vyschlá a mrzutá srdce živou jiskrou naší živé víry. Poprosme tedy společně, abychom jako křesťanští zapalovači srdcí dobře fungovali.

PŘEŽÍT SVOU SMRT

Pán Ježíš vstal z mrtvých, je živ, je s námi a my s ním budeme žít na věky. Velikonoce, to je otevření veliké naděje pro lidstvo. Je to otevření naděje, že člověk přežije svou hříšnost, že přežijeme svou smrt. „Přežil svou smrt!“ To byl jednou senzační titulek v novinách. Psalo se tam, jak člověk klinicky už mrtvý byl vrácen životu umělým dýcháním a masáží srdce. Také v evangeliu se píše o Lazarovi, příteli Pána Ježíše, že přežil svou smrt. Myslí se to takhle i o Pánu Ježíši, když se mluví o jeho vzkříšení z mrtvých? Myslí se to tak i o našem životě s Ježíšem za tělesnou smrtí? Ne! Zde se jedná o něco jiného. Ten člověk, co přežil svou smrt po masáži srdce, ten zase za čas zemřel, a to docela konečně. Lazar z evangelia také za čas umřel znovu a konečně. Ale vzkříšený Ježíš žije už stále a stále bude žít. Už mu nepřibývají vrásky, netvoří se mu žlučové kameny. Žije prostě jinak. Nad časem, nad zákony všeho živého. Žije definitivně, trvá

jako Bytí, trvá jako základ Života. Víím, že všechna tahle slova moc nevysvětlují. S těmito představami si věčnost nevysvětlíme. Ježíšovo bytí je mimo naši zkušenost, mimo dosah našich představ. Proto jsme v nebezpečí zkratkového úsudku: Co si nedovedu představit, to je nesmysl, to není, to neexistuje. Mnozí takto přišli o víru.

My však máme právě o velikonocích příležitost naučit se důvěřovat. Naučit se věřit Tomu, který je dál, než dohlédnou naše dalekohledy; blíž než dohlédnou naše drobnohledy; který je mimo dosah našich rozumových zkušeností. O velikonocích máme příležitost navzdory všemu nepochopitelnému uvěřit slovům, že i my, vyjdeme z hrobu a mít budeme jeho podobu. Je taková víra proti zdravému rozumu? Je nerozumná? Dřív, dokud si lidé představovali svět primitivně hmotařsky, si to tak někteří mysleli. Ale teď už víme, že víra v Boha, ve Věčné jsoucno, ve Věčné bytí, že tato víra proti zdravému rozumu není. My si dnes už uvědomujeme, že vše kolem nás je rozdělené na různé stupně bytí, a ty stupně bytí jsou od sebe nepředstavitelně vzdálené. Dovede si na příklad atom představit sama sebe jako součást drahokamu, jako součást třeba tatranských štítů? Dovede si kámen představit, že existuje něco jako květina? Dovede si květina představit, že tu na ni kouká myslící bytost, člověk? Stejně tak snadno si nedokáže člověk představit sebe jako součást Věčného Jsoucna, Boha.

Vidíte tu cestu? Atomy se skládají na organizovanou hmotu. Hmota se skládá do vyšších forem bytí, rostlin a živočichů. Od zvířete jde tato organizace k člověku. Od člověka jednotlivce jde ke společenství lidí v lásce. A tato láska je tak vysoká, tak dokonalá, že neumírá s hmotou těla, že se vrací a sjednocuje se svým Zdrojem, o kterém prakticky mnoho nevíme, ale kterému jsme dali jméno Bůh. Podařilo se mi tímhle mluvením předat vám víru ve věčný život a dokázat vám, že existuje dokonalejší forma bytí, než živočišná, než tělesná? O to jsem se vůbec nyní nechtěl pokusit. To je něco, co my nemůžeme plně pochopit, ale můžeme uvěřit, tedy přijmout vírou jako danou skutečnost. Je možno uvěřit v Krista věčně žijícího! Jeden atomový vědec napsal, že lásku chápe jako energii silového pole v nad materiální formě jsoucna. Proč ne? Jiný atomový vědec řekl, že došel o vzniku života na zemi k přesvědčení, že základní stavební látky živých organismů samy od sebe oživit nemohly. Že tu bylo ještě potřeba nějakého impulzu. A tento impulz byl jen jediný a jen jednou. Proč ne? My křesťané tenhle ojedinělý impuls dávno známe z Bible. Tam se tomu říká stvoření. Je to přesně totéž, co objevil učený pan profesor.

Většina z nás nejsme vědci a tak si můžeme jen klidně říci: vida, naše starodávná víra v Boha Stvořitele už je tedy vědou objevena a rehabilitována. Fyzikové říkají Velký třesk, biologové Impuls života. Proč ne? My, co jsme si víru zachovali, i když nebyla zrovna v módě, můžeme si dnes s radostí opakovat, že slavit křesťansky velikonoce znamená uvěřit, že můj život má smysl a dobrý cíl. Uvěřit, že můj život bude pokračovat ve vyšší formě, ve vyšším společenství. Uvěřit, že už teď s tímto věčným životem, s vyšším společenstvím, navazuji spojení, kdykoli smýšlím a jednám podle zásad lásky.

Protože láska je Gravitační Síla Absolutního Bytí, jak říkal jeden pan profesor. Nebo jak to říkáme my, křesťané, láska je ovzduší nebe. Přeji vám všem velikonoční radost z hlubšího uvěření v Ježíše Krista. Přeji vám všem velikonoční radost z hlubšího zakořenění v Ježíšovu Duchu lásky. Přeji vám všem jásavou velikonoční radost, že Pán Ježíš vstal z mrtvých a my s ním budeme žít!

ZKOUŠKA VÍRY

Slavíme dnes největší svátek církevního roku. První křesťanský svátek vůbec. Liturgie nás vybízí: „Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!“ A o čem nám vypravovalo evangelium? Jen o prázdném hrobě! Anděl sice ujišťuje, že Ježíš vstal z mrtvých, ale jako důkaz ukazuje jen prázdné místo, kam ho položili. Ano. Je to pravda. Náš největší svátek je svátkem víry. Nemáme před sebou Zmrtvýchvstalého, nýbrž jen prázdný hrob a svědectví těch, kteří jej viděli. A tak je to v pořádku. Neboť naše náboženství je náboženství víry. Krista jsme neviděli, ale věříme, že žije. Jen naše náboženství je věcí víry? Ne, i věda a technika a celý náš život je vlastně věcí víry. Kdo z nás viděl atom? Nikdo. My jen věříme, že je. Věříme to těm, kteří nám říkají, že je. Kdo z nás by poznal atom, i kdyby ho uviděl v nějakém obřím mikroskopu? Nikdo. Zas by to jen musel věřit. Kdo z nás viděl let do vesmíru? Řeknete: "já", ale budete myslet obrazovku svého televizoru. To věříme lidem a přístrojům. Věříme rozumně, ale jen věříme. Sami jsme u toho nebyli. Tak je většina našeho života založena na víře. Až na těch pár věcí a událostí, které nás bezprostředně obklopují. Ale to je jen nepatrný kousek jsoucna. My však žijeme s celým dnešním světem a to všechno je víra, neboť všude jsme nebyli, ale dáváme se informovat tiskem, rádiem a televizí. A těm informacím jen pouze věříme.

A tak i dnešní liturgie nám dnes otevírá jakýsi televizor a ukazuje nám, co se stalo v neděli po ukřižování Páně. Přišly ženy k hrobu, aby aspoň ještě něco udělaly pro Ježíše a hrob nacházejí prázdný. A jakýsi tajemný mladík jim říká, že Ježíš vstal. My víme, jak to pokračovalo. Ženy běžely k apoštolům a Petr a Jan se šli přesvědčit. Petr pak uviděl Ježíše, uviděla ho i Maří Magdaléna, pak všichni apoštolové. A Církev nám k tomu dává i komentář. Co nám ten komentář říká? Ježíš Kristus se stal člověkem jako my, jedním z nás. Proto i jej potkalo nepochopení, zášť a nenávisť, které jej nakonec přibily na kříž a přivedly do hrobu. Ale Kristův hrob je prázdný. Kristus vstal a tím zvítězil nad veškerou nenávistí a nad smrtí. Proto kdo v Něj věří, má jistotu, že jeho potíže a nesnáze, ba ani jeho smrt a hrob nebudou tím posledním v jeho životě, nebudou triumfovat. Triumfovat bude láska, radost a život.

Jeden anglický učenec, který psal o Kristově životě a smrti, si zajel do Palestiny, aby všechna místa Ježíšova života viděl na vlastní oči. Byl v Jeruzalémě právě o velikonocích. Všechna posvátná místa byla přístupna poutníkům, ovšem bylo jich mnoho a času málo, tak se hodně spěchalo. V

chrámu Božího hrobu, tedy v chrámě postaveném nad Kristovým hrobem, byl nával největší. Zvláště proto, že do vlastního Kristova hrobu se vešlo jen několik lidí. Před naším učencem byl nějaký starý slepý sedlák z Makedonie. Oděn byl uboze a učenec podle jeho nohou usoudil, že asi většinu cesty do Jeruzaléma šel pěšky. U kamene v Kristově hrobě se vrhl na kolena a začal kámen píd' vedle pídě ohmatávat. Ruce se mu přitom třásly a z očí mu kanuly slzy. Průvodci pobízeli ke spěchu, ale sedlák nebyl od prázdného Kristova hrobu k odtržení. Proč? Protože tady na tom prázdném kameni ohmatával a vychutnával důkaz, že jeho slepota zase pomine, že jeho chudý, tvrdý a bolestný život se jednou rozvine v ještě větší štěstí, než si jeho utýrané srdce dovede přát a vysnít. Něco podobného můžeme dnes v liturgii prožít i my. Můžeme se dotknout Živého Pána, našeho eucharistického Hosta.

ZÁRODEK NOVÉ SKUTEČNOSTI

„Smál jsem se v kostele,“ žalují někdy na sebe příliš živé děti, které nedokáží zůstat po celou mši svatou pozorní. Ale dnes máme všichni právo v kostele se smát. Smát se z hloubi veliké radosti nad tím, co nám dnešní velikonoční neděle hlásá: „Jsme znovuzrozeni! Jsme vykoupeni! Dostali jsme nový život v Kristu!“ Co znamenají všechna tato veliká a sváteční slova, která k nám mluví, ba která přímo křičí z velikonoční liturgie? Pokusme si udělat obraznou představu, co se to vlastně dělo mezi nebem a zemí po Ježíšově smrti: Zatímco na opuštěné Golgotě několik mužů sundávalo Ježíšovo mrtvé tělo z kříže, zatímco několik žen nahonem obstarávalo masti k pomazání Ježíšova těla, zatímco Ježíšovi vyznavači a učedníci se skryli ze strachu, aby nebyli také zatčeni a popraveni, zatímco židovští předáci si ulehčeně oddechli, že mají Ježíšův případ z krku, zatímco židovský národ pustil Ježíše z mysli a chystal se na svátky, zatímco se tyto celkem nedůležité věci dály na zemi, začaly se dít v jádru všeho stvoření, v nitru Stvořitele, věci veliké: plánování nového Stvoření, Druhého tvůrčího Božího činu.

Východiskem k němu byla Ježíšova smrt. Ježíše, podanou Boží ruku, vyvolený národ odmítl. Odmítl ho ten národ, který měl být odrazovým můstkem, nositelem Ježíšova Zjevení, že Otec žádá po lidech v podstatě jen jediné, aby lidé byli na sebe hodní. Aby se měli rádi. Vyvolený národ to odmítl. Příkázání takové lásky připadalo Židům směšné, ba pro národ zhoubné. Kam by to vedlo, kdybychom měli být na všechny lidi hodní! Přestali tak být z vlastní vůle, z vlastního rozhodnutí vyvoleným národem. A co udělá Stvořitel, Božský Plánovač? Zavrhne ten národ a s ním celé lidstvo? Nezavrhne. Naopak. Když nechce být hlasatelem Boží lásky jeden národ, obrátí se Stvořitel k celému lidstvu, ke každému člověku. Vzniká tu nové Stvoření, nový tvůrčí akt. Proč asi? Lidsky řečeno, on totiž Stvořitel uviděl teď člověka nově, zblízka: Očima svého Syna ho uviděl. Rukama svého Syna se dotýkal člověka zblízka tak, jak je každý jedinečný, ale ubohý. Jak vypadá ta nová smlouva Stvořitele s člověkem? Budu

s vámi a vy budete se mnou. Láska mého Syna nás bude spojovat. To, co tu dnes slavíme, je tedy nový začátek vykoupeného člověka s Bohem: „V první den nového týdne, než slunce vyšlo“, začal Bůh své nové stvoření. Jak to Bůh dělal? Nejprve vytrhl svého Syna Ježíše ze smrti a povolal ho jako prvního ze všech do nového, nekonečného, věčného života. A živý Syn začíná vyzařovat ducha své lásky. Začíná se prosazovat ve svět lidí, tak jako ranní slunce se prodírá mraky. A kde se prodere, tam zemi ozařuje a zahřívá. To je tedy historie velikonoce. Nechce být jen vypravována, chce být prožívána. Kde my teď v třetím tisíciletí najdeme živého Ježíše?

Tam všude živý Ježíš je přítomen, kde se lidé mají mezi sebou rádi, kde jsou lidé radostní a veselí, kde mrtvé lidské duše ožívají, kde bezmocní pomáhají, němí mluví, kde slepí vidí nové možnosti, kde se pasivní a nepohybliví dostávají do pohybu, kde úzkostliví nabudou sebedůvěry, kde ti, co se pořád vymlouvají, si vemluví odvalu, kde ti, co se schovávají, se nechají vidět, kde přicházejí do našeho společenství ti, co jinak nechodí. Všude tam se zviditelňuje, že Ježíš vstal z mrtvých a teď křísí z mrtvých i nás! Všude tam se šíří velikonoční křesťanská radost. Velikonoční křesťanská radost není povrchní veselí naivních lidí, kteří nechápou bídu světa. Je to radost těch, kteří navzdory všemu zlu mají naději, protože věří. Je to radost těch, kteří na Kristu poznali, že na konci všeho je smysl a dobrý cíl. Velikonoce jsou zmrtvýchvstáním lásky. Kdo tuto víru v Krista zmrtvýchvstalého přijme, tomu vstoupí do života i velikonoční radost. My křesťané máme právo mít víc, než jen lidskou jistotu: my totiž máme křesťanskou naději.

MÁME PROČ SE RADOVAT

Přeji vám všem radostné svátky. Všichni si dnes podávají ruce, usmívají se na sebe, gratulují si navzájem a vzdáleným přátelům posílají už před svátky svá velikonoční přání radosti poštou. A máme proč se radovat. Vždyť máme mezi sebou Pána Ježíše Zmrtvýchvstalého. Radujeme se z jeho vítězství. A dnes jsme pozváni k hostině na oslavu tohoto vítězství. Sváteční den je dnes, vpravdě Boží hod velikonoční. Ale zcela jinak začala tato neděle apoštolům a přátelům Pána Ježíše tenkrát po jeho smrti. Uzavřeli se v domě, kde s Ježíšem naposled večeřeli, kde byl s nimi ještě živý. Toho místa se drželi. Ven nevyšli, ani se jim ven nechtělo, tam přece zabili jejich Pána, Přítele, Učitele a jejich Naději: ani žít se jim nechtělo. Mysleli si, že je po všem.

A tu přišlo právě nedělní ráno. Bušení na dveře: „Otevřete, to jsem já, Marie z Magdaly!“ A bez dechu, vyděšená, jim vypráví: „Představte si, byla jsem u hrobu. Kámen odvalený a hrob je prázdný! Myslela jsem, že ukradli jeho tělo, ale poslouchejte, člověk stál vedle mě na cestě, zdálo se mi, že zahradník, dokud na mne nepromluvil. Ale pak řekl: „Marie“, víte, tak to řekl, jak mi to říkával jen on, Pán a Mistr! Byl to on a živý! Slyšíte, náš ukřižovaný Pán žije!“ Apoštoly to vyděsilo. Běželi ke hrobu, ale co jim mohl říci prázdný hrob, domů

se vraceli zmatení, někteří se dali i na útěk z Jeruzaléma: Mysleli, že je to nové spiknutí velerady proti nim. Ale jeden uvěřil: Jan. Sám to o sobě říká v dnešním evangeliu. Neviděl ho, ale uvěřil, že žije, neboť měl důkaz v tom, co v hrobě našel. Prázdný hrob vlastně důkazem není, ale rozumem pochopil velikou pravdu, že kdo věří v Boha, tomu vše nakonec dobře dopadne.

Kdo věří v Boha, ani smrti se bát nemusí: bude žít i za ní. Apoštolové nakonec uvěřili všichni, i Tomáš. A říkali to dál ostatním lidem, a ti to říkali dalším a tak se dostalo až k nám, že Pán Ježíš žije! Apoštolové pak hlásali dál a dál lidem to, co Pán Ježíš učil a dělal, že přemohl lidskou zlobu a krutost. Hlásali dál, že kdo v něj uvěří, nemusí už být smutný a bezradný. To je velikonoční zvěst, důvod ke křesťanské radosti. Vidíte před sebou tuto velikou hořící velikonoční svíci, která značí: S Ježíšem přišlo na svět světlo, abychom nemuseli žít v temné nejistotě a ve strachu. Ta velikonoční svíce nám říká: Neste své světlo dál! Roznášejte lidem radost! Dosvědčujte jim svým životem! Pán Ježíš opravdu žije. Vyjádřeme teď svou víru v živého Boha jejím slavným a radostným vyznáním.

JEŽÍŠ V DNEŠNÍM SVĚTĚ

Přišel za knězem kterýsi známý a povídá: „Tuhle čtu, že Pán Ježíš vůbec nežil, měl byste o tom kázat.“ Kněz mu řekl: „Nebudu. Kdyby šlo o otázku, jak byl Ježíš člověkem, nebo jak je Božím Synem, o tom bych kázal, to dělává myslícímu člověku těžkosti, ale s někým, kdo tvrdí, a dokonce i napíše, že Kristus nežil, s tím škoda mluvit, toho leda politovat: říká, čemu sám nevěří a ztrapňuje se.“ A my tu dnes říkáme o Kristu Pánu více než že jen žil: hlásáme, že žije i po své smrti. Nepomohlo by nám, kdyby jen žil. Kdyby teď nežil, marná by byla naše víra, marná by byla naše naděje. Dnes, třetí den po zavraždění, se ukázal svým přátelům, proto dnes ta sváteční radost: Kristus žije, i my budeme žít. Není zániku pro ty, kteří si zamilují Krista a s ním uvěří v Boha Otce, dárce a původce života. Tohle je Boží odpověď na vrozenou touhu člověka, který chce žít, a být.

Lidstvo stále touží po ztraceném ráji, po lepších časech. To vlastně touží po Vykupiteli a po nebi, i když Vykupitele nezná a o nebi nic neví. Někteří lidé si pokoušejí představit, jak by to asi dopadlo, kdyby ten Vykupitel Ježíš, po kterém lidstvo vědomě i nevědomky stále touží, znovu přišel na svět. Jak by ho lidé dnes přijali, zda by ho zase ukřižovali? Polámané kříže u cest a protináboženská propaganda svědčí, že i dnes jsou takoví, kteří by znovu volali: „Nechceme, aby tento panoval nad námi!“ Ale vaše přítomnost zde v kostele svědčí zas o opaku. Ale důležitější se mi zdá být otázka, co by dnes Ježíš učil? Zdalipak by něco na svém učení opravoval? Zda by je měnil a modernizoval? Sami znáte odpověď: ani slovo by nemusel měnit. On si troufal před dvěma tisíci léty říci: „Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.“ A dnes vidíme, že měl pravdu.

Zase by nám říkal: Prikázání nové vám dávám, abyste se měli rádi mezi sebou! Zase by po nás žádal, abychom vzali svůj kříž každodenních trampot a následovali jej. Zase by vyhlašoval, že lidé se nemají zabíjet, okrádat jeden druhého a trápit. Zase by řekl: Kdo mne vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým Otcem v nebesích. A co by dělal Ježíš v dnešní době, v době atomového věku? Není pochyb: Zase by nastoupil svou cestu do Jeruzaléma. Zase by řekl Petřům: „Schovej meč do pochvy!“ Zase by se z kříže modlil za nás všechny: „Otče, odpusť jim, vždyť oni nevědí, co činí!“ Zase by se dal zabít, obětoval by život za všechny, protože Ježíš je týž včera i dnes i na věky. A právě proto by zase vstal z mrtvých. Zase by jej nepřátelé nedokázali zahubit. A tak se dnes můžeme zcela nadýchnout svěžího vzduchu velikonočního Aleluja: Kristův hrob nepáchne hnilobou a zapomenutím. Kristův hrob je zalit slunečním jasem! Kristus žije! Když zemřel Mohamed, chalíf Omar čekal týdny s taseným mečem u jeho mrtvoly. Čekali, že Mohamed vstane z mrtvých. Ale nevstal. Mrtvolný puch je donutil mrtvolu pochovat. Apoštolové u Ježíšova hrobu nečekali. Tím větší byla radost, že vstal, že žije. I my máme právo na velikonoční velikou radost: Kristus zvítězil, Kristus kraluje, Kristus vládne navěky. Aleluja.

SVÁTEK ŽIVOTA

Velikonoce jsou svátky života, života, který je silnější než smrt. Protože Otec nenechal Syna ve smrti, máme i my právo věřit životu. Jak vypadá tento život s Kristem a v Kristu, ke kterému jsme pozváni? Setkal jsem se se zvláštním tvrzením: „To, že někdo umřel, ještě nedokazuje, že žil.“ A opravdu, někteří lidé existují, život dostali, ale neprožívají ho. Je snad tohle život: ráno vstát, když zahrčí budík, pak toaleta, snídaně, do práce, z práce, televizor, večeře, toaleta a spát. A zítra nanovo, bezmyšlenkovitě, bez radosti, bezbarvě, je to lidský život? Žít je víc než jen být, než takhle vegetovat. Co to je tedy život? Život znamená prožívat, mít pocity: radovat se, smát, plakat, těšit se. Život je pochutnat si na jídle, na příjemné události. Žít, to je snít, vymýšlet, tvořit, budovat, dělat něco, z čeho mám radost. Na jedné velikonoční pohlednici byl nápis: „Žil jsi už dneska?“ „Žili jste o těchto svátcích?“ Život je Boží dar. Jaký je to dar? Někdo má doma dar, který dostal o vánocích: například krásnou vázu. Ta stojí na kredenci, a pokud ji někdo nerozbije, bude tam stát stále, stejně bude vypadat i při jeho smrti. S darem života je to jinačí, docela jinačí. Můj život od počátku roste, rozvíjí se a rozkvétá. I ve stáří stále více bohatne.

K daru života patří i plodnost. Může se předávat dál mateřstvím, otcovstvím, ať už tělesným nebo duchovním. I ten, kdo děti neměl, považuje svůj život za plodný a raduje se z toho. Ano, takovým darem je lidský život. Ale patří k němu ještě jedno. Máme ho žít ve společenství, nechce to zůstat sám a být osamělý. Už na prvních stránkách Bible se o tom píše krásným obrazem: Nejprve Hospodin stvořil Adama. Vydařil se mu, ale něco tu ještě scházelo. Adam byl sám. A to nebylo dobré, sám Hospodin to musel uznat. A tak stvořil

Adamovi zvířata. Dodnes to tak dělají osamělí lidé: pořídí si pejska nebo kočičku. Jenže Adam udělal zkušenost, že ta zvířata se k němu nehodí. Tu mu dal Hospodin Evu a Adam zajásal: Konečně někdo, s kým mohu žít ve společenství.

Co to znamená žít ve společenství? Je to sdílení radosti, je to sdělování zkušeností, je to vzájemná výpomoc, je to partnerství ve všem: „Společně se dílo lépe daří,“ říkají moudří. Společně se i život lépe daří. A ještě jedno patří neoddělitelně k lidskému životu: Plně žít znamená i správně umírat. Žít, to znamená stále něco opouštět a s něčím se loučit. Abych mohl dosáhnout tohoto, musím opustit něco jiného. Abych mohl být na tomto místě, musím opustit místo jiné. Každé loučení je i trochu smrti. Pán Ježíš se musel vzdát života a zemřít, aby mohl dosáhnout života, aby žil na věky. Velikonoce jsou pozváním k životu. Ježíšovo zmrtvýchvstání je nám pozváním k plnému životu. O velikonocích můžeme hlouběji pochopit, co je to lidský život. Je to plnost zážitků, snění a radostí. Je to plodné obdarování jiných. Je to společenství s druhými v lásce. Je to i nesení bolesti a trápení, přijetí smrti jako brány do života. A tak mé velikonoční přání vám je: Abyste měli život. Abyste žili svůj život plně a bohatě. Abyste s Kristem žili, s Kristem umírali, s Kristem i vstali do Otcovy slávy.

PROČ HLEDÁTE ŽIVÉHO MEZI MRTVÝMI ?

Ženy jdou k Ježíšovu hrobu. Není to pro ně ještě velikonoční jitra radostné, vždyť jdou ke hrobu mrtvého. Chtějí dokončit pohřební úpravu Ježíšova mrtvého těla. U hrobu uslyší otázku, kterou rozhodně nečekaly: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ Proč je to tak překvapilo? Vždyť přece slyšely a nejednou z úst samého Pána, že Syn člověka musí trpět, zemřít, a třetího dne vstane z mrtvých. Proč jdou tedy třetího dne ke hrobu a nesou věci k balzamování mrtvol? Jejich zbožnost byla zřejmě provázena jakousi nevěrou. Nebraly vážně všechno, co jim Pán Ježíš říkal. Se stejnou věřící nevěrou se setkáváme i u učedníků. A kus podobné nevěry je i v každém z nás. Přicházíme sem dnes s celou křesťanskou Církví slavit Kristovo vítězství nad zlem a smrtí. Ale v jistotě tohoto vítězství nežijeme. Kdo pak z nás by mohl o sobě prohlásit: „Já žiji vírou ve vzkříšeného Ježíše Krista!“

I my trpíme nejistotou, co přinese zítřek. I nás svírá smutek, když provázíme zesnulé k hrobu. A nejen smutek, ten tam má své místo, ale beznaděj. Mohli bychom se takto dívat na smrt, kdybychom věřili, že Ježíš Kristus je živý Pán? Pán života? Smíme mluvit o živé víře, jakou měl na mysli Ježíš Kristus, když řekl: „Kdo věří ve mne, byť by i umřel, živ bude?“ Můžeme nazvat živou vírou ve vzkříšení tuhle naši věřící nevěru? U lidí kolem sebe se nejčastěji setkáváme s jinou formou nevěry. V jejich každodenním životě se Bůh prostě nevyskytuje. Takovým říkáme praktičtí ateisté. Většinou nemají nic proti Bohu, ale také nic pro něho. Bůh v jejich životě nehraje žádnou roli. Jeho působení

nikdy nezažili. Získali dojem, že když to chtějí v životě někam dotáhnout, musí si pomoci sami. Proč lidé nevnímají, nezažijí Boží působení? Protože nemají správné přijímací antény. Mají báječné antény radarové, televizní, radiové, ale těmi není Bůh postižitelný a změřitelný. Je to s nimi jako v té pohádce o krtekovi:

Krtek žil pod zemí, ryl si tam své chodby, chytal žížaly a ponravy. Ale jednoho dne vystrčil svůj růžový rypáček ven z kopečku hlíny a užasl: před ním seděla v trávě kobylka. Krtek si řekl: Tohle bude jistě nějaká zvlášť dobrá lahůdka k snědku, musím zavolat na pomoc rodinu, aby nám neutekla. A tak ze všech stran začali rýt chodby ke kobylce. Ale když se k ní doryli a chtěli po ní chňapnout, kobylka se mocným skokem vznesla do výšky a krtečci se srazili čumáčky navzájem. Malí se ptali: „Tati, kde je ta kobylka?“ A tatínek rozčileně volal: „Zaryla se do země, kde jinde by byla. Honem za ní,“ a začali pilně rýt v zemi. A ryjí tak dodnes. Moudrá žába, která to vše pozorovala, marně na ně volala: „Je mnoho těch, co hledají v zemi to, co je nad zemí. Stálé hrabání v zemi je málo! Není jen jedna říše, ta v zemi. Je i říše nad zemí a snad je jich ještě víc!“

Tak je to. Náš praktický ateista poznal tak jako ten náš krtek jen jednu říši, to, co umí osahat, zvážit a změřit. Z dětských představ znal snad Boha podobného duchu z Aladinovy lampy: zavoláš ho modlitbičkou, jakousi říkankou, aby přišel a splnil tvé přání. Praktický ateista z pohádek vyrostl a dospělou představu o Bohu si nezískal. A tak hrdě hlásá, že proti blesku nepotřebuje svěcenou vodu, protože má hromosvod, proti moru se brání očkováním a ne prosebnou pobožností. Marně mu budete vysvětlovat, že my, věřící křesťané si také chráníme dům hromosvodem a tělo očkováním, ale navíc, že jsme za přírodními zákony zahlédli jejich Původce. Navíc že jsme zažili Boží lásku, která nám dává odvahu do životních trampot a naději do budoucnosti v životě i za smrtí. Velikonoční svátky jsou každoročně novou příležitostí k zažití této lásky živého Ježíše. I k nám se blíží Pán, diskrétně, jemně, protože opravdová láska se nikdy nevnučuje, ta se jen nabízí. Lidé si nabídku lásky také dávají jemně, znameními: úsměvem, mrknutím, slovem pozdravení, květinou. Bůh to dělá také tak: upozorňuje na sebe krásou květiny, přírody, zázraky moudrosti a krásy v mikrokosmu i makrokosmu.

Jiným Božím znamením je naše srdce, jeho touha po lásce, bratrství, společenství, po radosti. Třetím nejdůležitějším znamením, ve kterém se k nám Bůh přibližuje, je Ježíš. V Ježíši se nám přiblížil až do lidských rozměrů, do našeho lidského světa. V Ježíši nám dává příležitost vytušit a zahlédnout lásku nebeského Otce. Ale všechna tahle znamení jsou právě jen znamení, nejsou to důkazy. Znamení si můžeš všimnout, můžeš je pominout a přehlédnout. Bůh se nevnučuje, protože k lásce nelze nikoho donutit. Jak jemnocitný je Nekonečný Bůh k nám krtečkům! Kéž tedy i my dokážeme hledat živého Ježíše aspoň s nedůvěřující vírou a láskou žen z dnešního evangelia. I nám Pán Ježíš vykládá Písmo. I nám láme chléb svého Těla. I nám se dnes říká: „Nehledejte už živého mezi mrtvými! Přijměte život vykoupený a vítězný, radost, kterou ani smrt

nemůže zničit.“ Jako osobní odpověď na tuto výzvu teď společně vyznejme svou víru v Ježíše Zmrtvýchvstalého.

POSLEDNÍ A PRVNÍ SLOVA PÁNĚ

Na úsvitu prvního dne po sobotě motá se u Ježíšova hrobu Marie Magdalena a hledá Ukřižovaného, hledá mrtvého Pána. Pro slzy nevidí, že hrob je prázdný. Až když uslyší oslovení důvěrně známým hlasem, pozná, že našla Pána ne mrtvého, ale živého. Nad tímto velikonočním úsvitem se zamýšleli už církevní otcové prvních křesťanských staletí a srovnávali tuto událost na počátku nových lidských dějin s tím, co se v Bibli vypravuje o prvopočátku lidských dějin. Tam se hříšní lidé skrývají před Bohem, zde posílá Bůh Syna, aby hledal hříšného člověka. Hříšnice Eva ráj v pláči opustila, hříšnice Magdalena se stává první poselkyní radosti. Magdalena tu stojí za všechno hříšné lidstvo, za nás všechny. I my všichni můžeme běžet k Ježíšovi, který nás všechny volá jménem jako Magdalénu. A v tom okamžiku, kdy kdokoli z nás vytuší, zahlédne živého Ježíše a zvolá s kající pokorou: „Můj Pane,“ v tom okamžiku začíná i pro nás velikonoční jitra: setkání se zmrtvýchvstalým Kristem.

O posledních sedmi Ježíšových slovech na kříži často meditujeme, stojí za to, ale stojí za to srovnat je i s prvními slovy Vzkříšeného. Na kříži, uprostřed bolestí, stará se Pán o svou matku a volá: „Ženo, hle tvůj syn!“ A první slova Zmrtvýchvstalého znějí: „Ženo, proč pláčeš?“ Osvoboditel od hříchu tu mluví k ženě hříšnici. Tato slova oslovují všechny hříšníky, kteří se k němu obrátí, hledají ho a poznají ho. Na kříži se Ježíš modlí, aby Otec odpustil jeho nepřátelům. Po zmrtvýchvstání projevuje Ježíš ještě větší lásku: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny.“ Své vítězství nad hříchem dává do rukou lidí, činí z nás nástroje svého odpuštění. Ovoce své oběti na kříži předává do rukou Církve, činí ji bohatou a plodnou. Na kříži Ježíš volá z posledních sil: „Žízním. Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Po zmrtvýchvstání slyší učedníci: „Dána je mi veškerá moc,“ a připojuje rozkaz, který zakládá jeho Království: „Jděte do celého světa, učte všechny národy. Budete mými svědky až do končin země!“ Na kříži byl Pán Ježíš sám, apoštolové se rozutekli. Ale po jeho zmrtvýchvstání už není sám, už jsme s ním my, jeho poslové, jeho hlasatelé, kteří s hořícím srdcem přešťastné Magdaleny smíme jít do svých domovů, ke svým sousedům a přátelům. Budeme to tak dělat? Vyznejme teď s radostí svou víru ve zmrtvýchvstalého Pána.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy A

Slyšeli jsme zvěst o zmrtvýchvstání našeho Pána. V této radosti ho prosme:

Za jeho Církev, aby na ní lidé viděli radost živého Pána a také velikonoční naději.

Za papeže, biskupy a všechny, kdo mu v Církví slouží, aby v důvěře v něj přemohli všechnu bázeň a úzkostlivost.

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Za nemocné, trpící a nespravedlivě pronásledované, aby jim vítězství Kristovo dodalo novou naději, že všeho zla je jen do času.

Za naše sourozence, rodiče a přátele, abychom jim dělali radost, jak se sluší na Kristovy učedníky.

Za děti, které dorostly věku prvního svatého přijímání, aby jim rodiče umožnili poznat Pána Ježíše a najít v něm přítele a vzor pro celý život.

Pane, náš Bože, velikonoční svátky jsou středem celého liturgického roku. Prosíme tě, dej nám radost, která nikdy neskončí, ale potrvá až za naši smrt, navěky, skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Přímluvy B

V den Zmrtvýchvstání Páně poprosme Boha za celý náš svět:

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Udělalí jsme velké pokroky ve vědě a technice, ať dokážeme pokročit i ve víře a lásce.

Stále zdokonalujeme organizaci Církve po celém světě, ať se zdokonalujeme i v životě podle evangelia.

Stavíme nové a krásné kostely, ať nezůstanou bez kněží a bez věřících.

Vykonali jsme si velikonoční svatou zpověď, ať se denně snažíme o uchování čistého křestního roucha své duše.

Ti, co nás předešli na věčnost, ať vejdou do slávy vzkříšení.

Bože, dárce všeho života, děkujeme ti, chválíme tě, velebíme tě. Chceme žít v lásce tvého Syna na věky věků. - Amen.

Přímluvy C

Dnes máme právo otevřít se veliké radosti. Poprosme Boha, abychom to dokázali:

Zachovej své Církví víru ve zmrtvýchvstalého Pána a radost z jeho ochrany.

At' křesťané celého světa svým chováním svědčí, že žijí jako vykoupení.

At' osvědčujeme svou víru nejen v kostele, ale i venku mezi lidmi.

At' se náš svět vzkřísí z hmotářství a pečuje s láskou jak o člověka, tak o přírodu.

At' se naši zemřelí radují s vítězem nad smrtí Pánem Ježíšem.

Povolej mladé, aby tě následovali, v moci Ducha svatého hlásali evangelium a sloužili lidem na cestě spásy.

Bože, děkujeme ti, že jsi nám, zasvěceným smrti, otevřel dveře věčného života skrze svého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, který s tebou žije na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Plni velikonoční radostí klademe před tebe, Bože, tyto dary a prosíme: posvět' je, abychom měli účast na oběti, kterou se tvá Církev obnovuje a posiluje. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 1. VELIKONOČNÍ

Kristus je pravý velikonoční Beránek

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otcí.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Bože, vždycky a všude vzdávali díky; abychom tě chválili a oslavovali zvláště nyní, o velikonocích. Vždyť naše velikonoční oběť je tvůj Kristus. On je ten Beránek, který byl zabit za hříchy světa: svou smrtí naši smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život. Skrze něho vstoupila do světa tvá radost, a celý vesmír a mocné zástupy andělů zpívají píseň o tvé slávě a bez ustání volají:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Srov. 1 Kor 5,7-8

Náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky s vnitřní opravdovostí a životem podle pravdy. Aleluja.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Velikonočními svátostmi dals, Bože, svému lidu nový život; zůstávej s námi, nikdy nás neopouštěj a doved' nás ke slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Evangelium dnešní slavnosti stejně jako úryvky vybrané pro následující dny velikonočního oktávu přibližují nikoli samotný okamžik Kristova zmrtvýchvstání, ale až událost prázdného hrobu a především setkání svědků se Zmrtvýchvstalým. Jde o pokračování vztahu těch, kteří Krista znali už dříve, ovšem na zcela jiné rovině, přičemž právě ono setkání s ním po zmrtvýchvstání má jednoznačně rozhodující účinek na jejich další život. Staví je na cestu přijetí jeho svatého Ducha. Takové setkání mohou a vlastně nutně musí prožít i všichni ostatní Kristovi následovníci. Jejich vzájemný vztah s Kristem se začíná odvíjet od této velikonoční události! Na počátku cesty víry stojí poznání Pána, jeho dotek a poslání. Nezapomínejme, že Kristus zmrtvýchvstalý je stále nový, jiný, větší, a tudíž jakékoli další a nakonec všechna setkání s ním budou vyžadovat otevřené oči k dané situaci blízkosti hrobu a novou ochotu přijmout tuto velikonoční novost. Skrze dar jeho Ducha jej však bezpečně poznáme!

K ZAMYŠLENÍ B

Kristovy velikonoce jsou velkým překvapením. Nejprve je společenství učedníků konfrontováno s utrpením a potupnou smrtí Pána a s jeho uložením do hrobu. Takový konec nikdo z nich nečekal, tam se on neměl nikdy dostat! Znovu jsou postaveni před nečekanou událost: Není ani tam, kam ho položili a kde by tedy podle jejich očekávání měl být, totiž v hrobě! To místo je prázdné. Velikonoce s sebou totiž nesou Boží novost, novost života nezatíženého hříchem a smrtí. Vždyť ani osobní setkání učedníků se Zmrtvýchvstalým nevypadala jinak: zpravidla ho hned nepoznali. Byl to on, ale cosi jim bránilo, a to i přesto, že jim při setkání s ním hořelo srdce. Cožpak nemáme obdobné obtíže ve chvílích, kdy se nám zdá, že on je daleko, že je jediný, kdo neví, co se v našem životě děje, že není přítomen zvláště v bolestných chvílích umírání a smrti. Mají-li se Kristovy velikonoce stát i našimi, je nezbytně nutné očekávat a přijmout dar jeho svatého Ducha, který nás uvede do celé pravdy. Úkolem nás, křesťanů, je na jedné straně bezpečně Krista Vzkříšeného poznat a na straně druhé o nic méně důležité je vydat o něm svědectví.

K ZAMYŠLENÍ C

Tajemství Velikonoc, které je přiblíženo tolika jednoznačnými výpověďmi a znameními a které zároveň stále zůstává skrytým tajemstvím, neustále provokuje dvě protikladné reakce: ta první v zájmu klidného života vede ke smrti, je plná obav, starostí a pokrytectví. Velkou Boží moc se snaží spoutat lidskou intrikou. Ta druhá naopak v blízkosti hrobu a přijetím skutečnosti smrti jednoznačně konstatuje Život. Je velmi spontánní a misijní. Je to reakce

prostých lidí, žen a Ježíšových učedníků, kteří sebe dali na druhé místo a uvěřili v Boží příslib a moc, překonávající každý strach i smrt. Znovu a znovu udivuje naivní snaha těch prvních, ochotných udělat cokoli, aby nemuseli být se skutečností vzkříšení konfrontováni i bezprostřední svěžest těch druhých a jejich ochota běžet.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ

Ke krásným a prastarým velikonočním zvykům patří i žehnání pokrmů. Zde vykonáváte vy, ženy, své laické kněžství, zde se symbolicky zviditelňuje vaše celoroční služba rodině: Přinášíte z pokrmů, které těm svým po celý rok připravujete, pečivo, beránka nebo mazanec. Také vařená vejce, aby v symbolice těchto pokrmů byla dnes, o největším svátku v roce, vaše služba životelky zde v chrámě uznána a posvěcena. Až zasednete doma k svátečnímu stolu, po společné modlitbě rozdělíte na tolik dílů tyto pokrmy, kolik je členů rodiny, to je symbol vaší rodinné pospolitosti a jednoty, vaší vzájemné lásky.

Modleme se:

Oči všech doufají v tebe, Hospodine, požehnej + tyto pokrmy a buď s námi v našich domovech, až je budeme společně jíst. Ať roste v našich domovech vzájemná láska, ať je doma veselá mysl, pohoda a ochota k vzájemné pomoci. Ať je tam, Pane, stále s námi tvůj Duch, jenž žiješ a kraluješ na věky věků. - Amen.

SLAVNOSTNÍ POŽEHNÁNÍ

Pán s vámi! I s tebou.

Skloňte se před Bohem a přijměte požehnání.

Všemohoucí Bůh, který nás naplnil velikonoční radostí, ať vás chrání ode všeho zlého a ať vám žehná. – Amen.

Všemohoucí Bůh, který nás obnovil vzkříšením svého Syna, ať vám dá věčný život s ním a ať vám žehná. – Amen.

Všemohoucí Bůh, který utrpení svého Syna proměnil ve slávu, ať promění i vaše zármutky v radost a ať vám žehná. – Amen.

Ať na vás sestoupí požehnání všemohoucího Boha Otce i Syna i Ducha svatého a zůstane s vámi stále. – Amen.

Jděte ve jménu Páně, aleluja, aleluja. Bohu díky, aleluja, aleluja.